

ningsudgifterne vil komme betydeligt op over, hvad der er Tale om. Jeg er stadig af den Formening, at det sandsynligvis ender med, at det, vi har foreslaaet, bliver den endelige Løsning, men tager vi da Lære af, hvad der hændte i Fjor, vil Værkerne kunne blive udført saaledes, at de holder sig, og der er da ingen Tvivl om, at det er langt den billigste Løsning af hele Spørgsmaalet.

Ordføreren (Eduard Larsen): Jeg vil gerne overfor Tinget understrege den Udtalelse af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), at han erkendte, at de Arbejder, han sammen med en Del andre Medlemmer af dette Ting foreslaar, ikke lader sig gennemføre i Aar. Det vil altsaa sige, at Profilet bestandig vil have en Størrelse, som medfører Oversvømmelser, som er ganske uberegnelige.

Hammerich: Jeg tror heller ikke, at Vandbygningsvæsenet har tænkt sig, at dette skulde kunne gennemføres i Aar — saadan har jeg i alt Fald forstaaet det —, men at det kan gennemføres saa langt, at der ikke kommer Oversvømmelser, som er uberegnelige. Der vil ganske vist kunne komme Oversvømmelser, men beregnelige Oversvømmelser, Oversvømmelser, som ikke vil volde nogen Fortræd, der kan begrunde Erstatningskrav.

Ordføreren (Eduard Larsen): Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem (Hammerich) siger, at der i den Forstand bliver beregnelige Oversvømmelser, at det er ganske givet, at der bliver Oversvømmelser, som kommer til at gaa op over Agerjorden. Men det Profil, som er beregnet, er beregnet saaledes, at Vandet lige kan dække Engene. Det er endda usikkert efter de Beregninger, vi har fra 1911—12. Men er Profilet større, er det dermed givet, at Agerjorden bliver oversvømmet, og for saa vidt er Beregningen ganske klar.

P. Th. Nielsen: Det, der har været det centrale i Forhandlingerne om denne Sag, er Spørgsmaalet, om vi skulde bestemme os til at lukke, eller vi skulde bestemme os til at holde aabent ved Hvide Sande. Det, Ministerens Lovforslag gik ud paa, var, at man nu skulde bestemme sig til at lukke, og saa forudsatte Ministeren, at det skulde være en midlertidig Lukning. Ministeren forudsatte videre, at man senere muligvis kunde faa lukket op

igen. Det vil sige, at det bliver samme Vej frem og tilbage. Først lukker man, og derved ødelægges man fuldstændig det rige Fiskeri, som nu er opstaaet i Ringkøbing Fjord, og som i det sidste Aar har indbragt 284,000 Kr., medens dette Fiskeri forinden Gennemgravningen ved Hvide Sande kun indbragte 125,000 Kr. Hertil kommer saa, at det Havfiskeri, som er opstaaet paa Grund af Kanalen, og som har indbragt en Indtægt paa 96,000 Kr., bliver fuldstændig ødelagt, hvis vi følger Ministerens Anvisning og lukker midlertidigt. Hvorvidt og hvornaar der saa senere kunde komme Fiskeri op igen af en anden Art, er der ingen, der ved. Endvidere vilde Gennemførelsen af Ministerens Lovforslag medføre, at den Saltvandsvegetation, som nu er begyndt paa Engene, vilde forsvinde, og vi maatte saa gaa over til en Ferskvandsvegetation og saa, hvis vi vendte tilbage til at aabne ved Hvide Sande, gaa samme Vej tilbage, ødelægge det Ferskvandsfiskeri og den Ferskvandsvegetation, der var kommet. Nej, det Forslag, Ministeren er kommet med, er det daarligste af alt, det giver ikke Anvisning paa nogen endelig Løsning. Saa er det Forslag, som Socialdemokraterne kommer med, hvad jeg ogsaa tidligere har betonet, i saa Henseende langt bedre, fordi det dog tager Sigte paa en endelig Løsning. Jeg har ikke nogen Sinde under de foregaaende Dages Forhandlinger taget afgjort Afstand fra Socialdemokraternes Forslag, men har tværtimod anerkendt, at det muligvis var den Vej, vi skulde ud til syvende og sidst, men Spørgsmaalet ligger ikke fuldstændig klart i dette Øjeblik, vi ved ikke, hvad Gennemførelsen af denne Plan endelig vil koste, og hvordan Befolkningen stiller sig til den. Det er det, som skal undersøges, og saa kan vi til sin Tid i Rigsdagen tage Stilling til, hvorvidt vi vil gaa til dette Sluseprojekt eller blive ved den Ordning, som nu antagelig bliver gennemført.

Den højtærede Minister var, forekommer det mig, en Smule fornærmet over, at jeg havde vendt det Udtryk, han brugte mod mig og mit Parti forleden, mod ham. Men det maa Ministeren virkelig finde sig i. Jeg ved ikke, om Ministeren kender mig, men jeg tror dog, at han snart har lært mig, at kende saa meget, at han ved, at mit Naturel er af den Beskaffenhed, at jeg, naar jeg faar en paa det ene Øre, ikke godvilligt vender det andet Øre til, men hellere giver en igen. Ministeren var altsaa ikke helt tilfreds med, at jeg havde brugt det Udtryk, han vendte mod os,